

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/155/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218206559
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1218206559.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: H. Q. W. U. O. R. J., K. P. X.X.XXXX, I. O. O., Z. Č.. XXXX/XX, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody vo výške 50.000,- €, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 27. mája 2022, č. k. 29 C 61/2018-294, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 27. mája 2022, č. k. 29 C 61/2018-294, vo výrokoch I., II. a III. p o t v r d z u j e .

II. Odvolanie žalobcu proti výroku IV. o d m i e t a .

III. Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 27.5.2022, č. k. 29 C 61/2018-294, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu (výrok I.); zamietol návrh na prerušenie konania (výrok II.); žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania (výrok III.) a o trovách prvoinstančného konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.). Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7, § 8 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 2, ods. 4, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou, spolu s jej doplnením, domáhal od žalovaného nahradenia škody spôsobenej rozhodnutiami orgánov štátu a nesprávnymi úradnými postupmi vo výške 50.000,- €. Uviedol, že v súvislosti s postupom štátu mu vznikla a stále vzniká majetková ujma a stále je obmedzený v normálnom spôsobe života. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by bol nárok žalobcu na náhradu škody predmetom predbežného prerokovania, pričom mal za to, že z tohto dôvodu nie je splnená podmienka v zmysle ustanovenia § 15 v spojení s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej uviedol, že žalobca nielen že vznik škody žiadnym spôsobom nepreukázal, ale neuviedol ani žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by viedli k záveru, že mu vôbec nejaká škoda vznikla. Žalobca v priebehu konania rozšíril žalované nároky aj o nároky na náhrady škôd spôsobených nezákonnými rozhodnutiami, nezákonnými zatknutiami, zadržaniami a pozbavením osobnej slobody, rozhodnutiami o trestoch, o ochranných opatreniach a rozhodnutím o väzbe a nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnymi úradnými postupmi, čo doručil aj žalovanej strane vopred a požiadal ju o predbežné prerokovanie tohto nároku.

1.2. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 29 C 61/2018-111, zo dňa 21.5.2021, konanie zastavil. O odvolaní žalobcu proti tomuto uzneseniu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6 Co

102/2021-158, zo dňa 27.10.2021, tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

1.3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise, najmä žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, komunikáciou sporových strán v súvislosti s podanou žiadosťou, predloženými rozsudkami. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca dňa 5.8.2020 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami, nezákonnými zatknutiami, zadržaniami a pozbavením osobnej slobody, rozhodnutiami o trestoch, o ochranných opatreniach a rozhodnutím o väzbe a nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnymi úradnými postupmi. V žiadosti uviedol, že žiada vopred o predbežné prerokovanie, pričom konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 29 C 61/2018. Žalovaný listom zo dňa 6.10.2020 vyzval žalobcu, žiadateľa, na doplnenie žiadosti, a uviedol, ako je potrebné žiadosť doplniť. Žalobca podaním označeným ako „Odvolanie“, okrem iného žalovaného požiadal o predĺženie lehoty, na základe čoho mu bola lehota predĺžená do 30.10.2020. Na to reagoval ďalším podaním označeným ako „Odvolanie“, v ktorom okrem iného opäť žiadal o predĺženie lehoty o ďalších 15 dní. Žalovaný žalobcu listom zo dňa 19.1.2021 informoval, že jeho žiadosť nemohla byť predbežne prerokovaná vzhľadom na skutočnosť, že svoju žiadosť ani v predĺženej lehote nedoplnil v rozsahu a spôsobom, ako bol vyzvaný, čím považoval jeho žiadosť za vybavenú. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5 Tdo 92/2015, zo dňa 14.6.2016, rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 30.6.2014, sp. zn. 2 To 127/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu predpokladaného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. bol porušený zákon v neprospech obvineného Ing. Q. W., napadnuté uznesenie zrušil. Zrušil aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 18.7.2013, sp. zn. 5 T 101/2010, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súde Bratislava II prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 5 T 101/2010-368, zo dňa 18.7.2013, obžalovaného Ing. Q. W. uznal vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a prečinu porušovania domovej slobody a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom päť rokov, ďalej mu uložil príkaz nepribližovať sa k poškodenej Ing. Q. W. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou konania pred súdom a inými orgánmi verejnej správy a styku s maloletými deťmi na základe vykonateľného rozhodnutia súdu, príkaz nezdržiavať sa v blízkosti obydlija poškodenej Ing. Q. W., príkaz osobne sa poškodenej ospravedlniť a tiež príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2 To 127/2013, zo dňa 30.1.2014, odvolanie obžalovaného Ing. Q. W., zamietol. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním ďalej zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 233/2015, zo dňa 17.3.2016, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26.11.2013, sp. zn. 11 CoP 90/213 vo výrokoch týkajúcich sa maloletej S. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovoľanie smerujúce proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26.11.2013, sp. zn. 11 CoP 90/2013, ktorým odmietol odvolanie otca (v tomto konaní žalobcu) proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 27.9.2012 sp. zn. 28 P 145/2009, odmietol. Rozsudkom zo dňa 27.9.2012, sp. zn. 28 P 145/2009, Okresný súd Bratislava II upravil styk otca s maloletými dcérami. Predmetný rozsudok bol žalobcom predložený v anonymizovaní. Rovnako anonymizovaný bol predložený aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.11.2013, sp. zn. 11 CoP 90/2013, ktorým súd v časti odmietol odvolanie otca, v časti zmenil tak, že návrh otca na úpravu styku s maloletou zamietol a zakázal styk otca s maloletou.

1.4.1. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti, ktorú vzniesol žalobca, ktorý uviedol, že sídlo žalovaného Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je v obvode Okresného súdu Bratislava III. Túto však vyhodnotil ako nedôvodnú s odkazom na ustanovenie § 36 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého, príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania; takto určená príslušnosť trvá až do jeho skončenia. Žalobu podal žalobca na Okresnom súde Bratislava II, čím založil jeho miestnu príslušnosť, ktorá trvá až do skončenia konania. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalobca doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanému dňa 5.8.2020. Súdne konanie sa začalo dorúčením žaloby na súd dňa 12.8.2018. Je teda zrejmé, že k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu nedošlo vopred, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003. Z. z., ako to aj žalobca uviedol v samotnej žiadosti. Vzhľadom aj na právny názor krajského súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), tento konštatoval, že v čase rozhodovania je splnená požiadavka podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Nič na tom

nemení ani skutočnosť, že žalovaný žalobcovi listom zo dňa 19.1.2021 oznámil, že dospel k záveru, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku nemala zákonné náležitosti, pričom žalobca jej vady neodstránil, a preto na ňu neprihliadal. V citovanom ustanovení § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je zakotvená zásada, že poškodený sa môže domáhať svojho nároku na súde aj v prípade, ak jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku nemá zákonné náležitosti a poškodený tieto nedostatky na výzvu príslušného orgánu neodstránil. Skutočnosť, že žalobca svoju žiadosť o predbežné prerokovanie podal na príslušnom orgáne, spornou nebola.

1.4.2. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní zaoberal zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Zo žaloby a jej doplnenia, aj žiadosti o predbežné prerokovanie nároku vyplývalo, že žalobca si uplatňoval náhradu škody z titulu nezákonných rozhodnutí, nezákonných zatknutí, zadržaní a pozbavení osobnej slobody, rozhodnutí o trestoch, o ochranných opatreniach a rozhodnutí o väzbe a tiež nesprávnych úradných postupov. Žalobca však nepreukázal existenciu právneho titulu, titulov, z ktorých si tieto nároky odvodzuje. V priebehu konania predkladal súdu zoznamy konaní uvedením spisových značiek súdnych konaní, v ktorých mu mala byť spôsobená škoda, neoznačil však žiadne konkrétne rozhodnutie, či postup, ktoré by spĺňalo požiadavku podľa ustanovenia § 5 a nasl., § 7, § 8 či § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Uvádzal, že všetky takto vymenované súdne konania, v ktorých sa rozhodovalo o jeho rodine, aj jeho osobe, iniciovali vzniknuté škody, alebo aj, že nie jednotlivito, ale kompletne, spolu dávajú všetky konania obraz o porušení jeho základných ľudských práv, alebo tiež, že je nevyhnutné preskúmať všetky navrhnuté súdne spisy vo vzájomnej súvislosti, keďže preukazujú porušovanie základných ľudských práv žalobcu v intenzite až mučenia zo strany žalovaného. Takto vymedzený právny titul, tituly, súd pokladá za nedostatočné. Súd prvej inštancie konštatoval, že jeho úlohou v predmetnom konaní nie je študovať všetky žalobcom uvedené súdne konania a hodnotiť ich dopad na celkovú situáciu žalobcu z pohľadu vydania nezákonného rozhodnutia či neprávneho úradného postupu a následne zhodnotiť podiel na výške spôsobenej škody (50.000,- €). Podľa názoru súdu prvej inštancie mal žalobca už v žalobe označiť konkrétne právne tituly, na základe ktorých si uplatňuje nárok na náhradu škody. Navyše, túto povinnosť si nesplnil ani v konaní o jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Táto skutočnosť viedla aj k tomu, že súd nevyhovel návrhu žalobcu a k predmetnému konaniu nepripojil všetky ním označené a v priebehu konania uvádzané súdne spisy. Samotný (celý) obsah spisov ani nepokladal za podstatný v prejednávanej veci.

1.4.3. Pokiaľ ide o súdne konania a rozhodnutia v nich vydané, ktoré žalobca predložil na pojednávaní dňa 18.3.2022 a dňa 19.4.2022, súd prvej inštancie uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5 Tdo 92/2015, zo dňa 14.4.2016, síce konštatoval, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 30.1.2014, sp. zn. 2 To 127/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech obvineného Ing. Q. W., žalobcu v tomto konaní, a toto uznesenie zrušil, rovnako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 18.7.2013, sp. zn. 5 T 101/2010, toto rozhodnutie však nebolo zrušené pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Nie je preto možné ho označiť ako nezákonné v zmysle ustanovenia § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Navyše, žalobca na pojednávaní dňa 27.5.2022 (v záverečnej reči) uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 5 T 101/2010 mu mala vzniknúť škoda neoprávneným zadržaním a obmedzením osobnej slobody, čo však z predložených rozhodnutí najvyššieho súdu, krajského, ani okresného súdu, nevyplýva.

1.4.4. K uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 233/2015, zo dňa 17.3.2016, súd prvej inštancie uviedol, že rozsudok krajského súdu zrušil len čiastočne, v určitej časti dovolanie odmietol. Ani toto rozhodnutie však nebolo zrušené pre nezákonnosť, a to ani v časti (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Nie je preto možné ho označiť ako nezákonné v zmysle ustanovenia § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.

1.5. Ostatnými označenými súdnymi konaniami, konaniami pred ústavným súdom, sa súd v predmetnom konaní nezaoberal z dôvodov, ktoré už v odôvodnení uviedol. Keďže žalobca neoznačil konkrétny právny titul, tituly, na základe ktorých si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody, súd prvej inštancie sa nezaoberal ďalšími predpokladmi a podmienkami, ktoré musia byť splnené súčasne, a to vznikom skutočnej škody (či už majetkovej alebo nemajetkovej) a príčinnou súvislosťou medzi namietaným právnym titulom a vzniknutou škodou a žalobu zamietol.

1.6. Súd prvej inštancie zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do času, kým Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodne o dvoch návrhoch, o ktorých v súčasnosti koná. Takýto návrh pokladal za nedôvodný a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Žalobca neuviedol, ktorých konkrétnych vecí sa týkajú konania na najvyššom súde, nebolo možné preto ani ustáliť, či by sa tieto konania vôbec týkali predmetného sporu. Potom, ako najvyšší súd vydá rozhodnutie, žalobcovi nič nebude brániť, aby si uplatňoval prípadné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca návrh na prerušenie konania odôvodnil aj tým, že sám by vedel pripojiť spisy až po vybavení žiadosti podľa zákona o slobode

informácií. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobca tak mohol urobiť už po pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 18.3.2022, kedy mu bolo v rámci predbežného právneho posúdenia oznámené, že súd ním navrhované spisy nepripojí, žalobca však nepreukázal, že by takúto žiadosť podal. Navyše, ide (pravdepodobne) o spisy a rozhodnutia týkajúce sa jeho, a preto je možné predpokladať, že všetky rozhodnutia v týchto konaniach mu boli riadne doručované a doručené.

1.7. O nároku na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, keď krajský súd uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým okresný súd konanie zastavil, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi však žiadne trovy nevznikli, a preto mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

1.8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko výslovne uviedol, že si nárok na náhradu trov konania neuplatňuje.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil alebo zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi vzniknutú škodu spolu s trovami právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku vo výške 50.000,- €. Odvolateľ sa domnieva, že zo žaloby a jej doplnenia je súdu zrejmé, ktorej veci sa týka, akú výšku náhrady škody požaduje, v súvislosti s akým právnym titulom požadovaná škoda vznikla, aj ktorý orgán verejnej moci škodu spôsobil. Dôvodil, že v žalobe identifikoval, že všetky súdne konania, ktoré rozhodovali o jeho rodine aj o ňom osobne, iniciovali vzniknuté škody, a spisové značky konania sú v súdnom manažmente justície a jej evidenciách, za právny titul vzniknutej škoda možno považovať aj Listinu základných práv a slobôd a obdobné medzinárodné dohovory, Ústavu, zákon o rodine a zákon 514/2003 Z. z. Podanou žalobou uplatňuje nároky na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí, nezákonného zatknutia, zadržaní a iných pozbavení osobnej slobody, rozhodnutí o treste, o ochranných opatreniach a rozhodnutia o väzbe, a nesprávnych úradných postupov. Identifikoval orgán verejnej moci, ktorý škody spôsobil a uviedol aj výšku škody, o čom svedčí to, že súd od neho tieto informácie nežiadal doplniť. Z dátumu dosiahnutia plnoletosti je možné vyvodiť, dokedy žalobca konal aj v mene dcéry a odkedy koná len vo vlastnom mene samostatne. Vyjadrenie žalovaného považuje za zmatečné, v konaní je možné pokračovať a žalobu v celom rozsahu akceptovať.

2.2. Odvolateľ v odvolaní namietal, že vydaním uznesenia Okresným súdom Bratislava II zo dňa 21.5.2021, č. k. 29 C 61/2018-111, o zastavení konania, súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

2.3. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s jeho odvolaním proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 29 C 61/2018-22, zo dňa 25.10.2018, ktorým súd odmietol žalobu voči žalobkyni v 1. rade (S. W., poznámka odvolacieho súdu).

2.4. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. príslušný orgán podľa § 4 a § 11 písomne požiadal o predbežné prerokovanie nároku. Vzhľadom na uvedené rozširuje svoju žalobu aj o Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava a Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže ako ďalšie príslušné orgány, ktoré neuspokojili jeho nárok na náhradu škody, preto sa domáha uspokojenia nárokov na súde aj od nich. Má zato, že je žalobe nevyhnutné vyhovieť.

2.5. Žiadal o pripojenie týchto súdnych spisov: „sp. zn. 23/C/68/2005 OS Ba IV, 3Co/353/2007 KS Ba, 9C/171/2007 OS Ba IV, 3Co/311/2008 KS Ba, 28P/145/2009 OS Ba II, 28P/278/2009 OS Ba II, 28P/330/2009 OS Ba II, IV. ÚS 70/2010 ÚS SR, 5T/101/2010 OS Ba II, 58202/2010 ESLP, 15Er/5008/2011 OS Ba IV, 48Em/7/2011 OS Ba II, 2Co/128/2012 KS Ba, 4C/66/2012 OS Ba IV, IV. ÚS 560/2012 ÚS SR, 6Sdo/233/2012 NS SR, 11CoP/367/2012 KS Ba, 11CoP/449/2012 KS Ba, 16C/47/2012 OS Ba IV, 24C/106/2012 OS Ba IV, 28P/39/2012 OS Ba II, 28P/278/2012 OS Ba II, 42C/211/2012 OS

Ba V, 47Em/11/2012 OS Ba II, 2To/127/2013 KS Ba, 11CoP/90/2013 KS Ba, 16C/388/2013 OS Ba IV, 28P/14/2013 OS Ba II, 28P/36/2013 OS Ba II, 28P/38/2013 OS Ba II, 28P/60/2013 OS Ba II, 28P/65/2013 OS Ba II, 28P/91/2013 OS Ba II, 28P/92/2013 OS Ba II, 28P/125/2013 OS Ba II, 28P/200/2013 OS Ba II, 28P/170/2013 OS Ba II, 3Co/233/2014 KS Ba, 3Cdo/568/2014 NS SR, 6Co/186/2014 KS Ba, 11CoP/391/2014 KS Ba, 28P/29/2014 OS Ba II, 28P/141/2014 OS Ba II, 4Cdo/233/2015 NS SR, 4Co/320/2015 KS Ba, 5Tdo/92/2015 NS SR, 7Co/271/2015 KS Ba, 11CoP/310/2015 KS Ba, 11CoP/475/2015 KS Ba, 18CoE/127/2015 KS Ba, 20CoP/33/2015 KS Ba, 61P/24/2015 OS Ba II, 61P/30/2015 OS Ba II, 61P/33/2015 OS Ba II, 61P/47/2015 OS Ba II, 61P/167/2015 OS Ba II, 61P/168/2015 OS Ba II, I. ÚS 33/2016 ÚS SR, 2T/98/2016 OS Ba IV, 3T/70/2016 OS Ba II, 11C/124/2016 OS Ba IV, 11CoP/228/2016 KS Ba, 22C/99/2016 OS Ba IV, 61P/100/2016 OS Ba II, 61P/110/2016 OS Ba II, 61P/136/2016 OS Ba II, 11CoP/440/2017 NS SR, 28P/76/2017 OS Ba II, 28P/201/2017 OS Ba II, 32Pr/2/2017 OS Ba III, 49P/66/2017 OS Ba II, 49P/107/2017 OS Ba II, 2Tos/125/2018 KS Ba, 4To/61/2018 KS Ba, 5Cdo/103/2018 NS SR, 11P/60/2018 OS Ba II, 12Pc/9/2018 OS Ba II, 21CoE/187/2018 KS Ba, 28P/78/2018 OS Ba II, 47Em/1/2018 OS Ba II, 59P/21/2018 OS Ba II, 5S/210/2019 KS Ba, 6S/199/2019 KS Ba, 7Co/134/2019 KS Ba, 10Pc/8/2019 OS Ba IV, 18Pc/2/2019 OS Ba IV, 26Pc/5/2019 OS Ba II, 32Pr/20/2019 OS Ba III, 5Pc/6/2020 OS Ba IV, 23C/68/2005 OS Ba IV, 3Co/353/2007 KS Ba, 9C/171/2007 OS Ba IV, 3Co/311/2008 KS Ba, 28P/145/2009 OS Ba II, 28P/278/2009 OS Ba II, 28P/330/2009 OS Ba II, IV. ÚS 70/2010 ÚS SR, 5T/101/2010 OS Ba II, 58202/2010 ESLP, 15Er/5008/2011 OS Ba IV, 48Em/7/2011 OS Ba II, 2Co/128/2012 KS Ba, 4C/66/2012 OS Ba IV, IV. ÚS 560/2012 ÚS SR, 6Sdo/233/2012 NS SR, 11CoP/367/2012 KS Ba, 11CoP/449/2012 KS Ba, 16C/47/2012 OS Ba IV, 24C/106/2012 OS Ba IV, 28P/39/2012 OS Ba II, 28P/278/2012 OS Ba II, 42C/211/2012 OS Ba V, 47Em/11/2012 OS Ba II, 2To/127/2013 KS Ba, 11CoP/90/2013 KS Ba, 16C/388/2013 OS Ba IV, 28P/14/2013 OS Ba II, 28P/36/2013 OS Ba II, 28P/38/2013 OS Ba II, 28P/60/2013 OS Ba II, 28P/65/2013 OS Ba II, 28P/91/2013 OS Ba II, 28P/92/2013 OS Ba II, 28P/125/2013 OS Ba II, 28P/200/2013 OS Ba II, 28P/170/2013 OS Ba II, 3Co/233/2014 KS Ba, 3Cdo/568/2014 NS SR, 6Co/186/2014 KS Ba, 11CoP/391/2014 KS Ba, 28P/29/2014 OS Ba II, 28P/141/2014 OS Ba II, 4Cdo/233/2015 NS SR, 4Co/320/2015 KS Ba, 5Tdo/92/2015 NS SR, 7Co/271/2015 KS Ba, 11CoP/310/2015 KS Ba, 11CoP/475/2015 KS Ba, 18CoE/127/2015 KS Ba, 20CoP/33/2015 KS Ba, 61P/24/2015 OS Ba II, 61P/30/2015 OS Ba II, 61P/33/2015 OS Ba II, 61P/47/2015 OS Ba II, 61P/167/2015 OS Ba II, 61P/168/2015 OS Ba II, I. ÚS 33/2016 ÚS SR, 2T/98/2016 OS Ba IV, 3T/70/2016 OS Ba II, 11C/124/2016 OS Ba IV, 11CoP/228/2016 KS Ba, 22C/99/2016 OS Ba IV, 61P/100/2016 OS Ba II, 61P/110/2016 OS Ba II, 61P/136/2016 OS Ba II, 11CoP/440/2017 NS SR, 28P/76/2017 OS Ba II, 28P/201/2017 OS Ba II, 32Pr/2/2017 OS Ba III, 49P/66/2017 OS Ba II, 49P/107/2017 OS Ba II, 2Tos/125/2018 KS Ba, 4To/61/2018 KS Ba, 5Cdo/103/2018 NS SR, 11P/60/2018 OS Ba II, 12Pc/9/2018 OS Ba II, 21CoE/187/2018 KS Ba, 28P/78/2018 OS Ba II, 47Em/1/2018 OS Ba II, 59P/21/2018 OS Ba II, 5S/210/2019 KS Ba, 6S/199/2019 KS Ba, 7Co/134/2019 KS Ba, 10Pc/8/2019 OS Ba IV, 18Pc/2/2019 OS Ba IV, 26Pc/5/2019 OS Ba II, 32Pr/20/2019 OS Ba III, 5Pc/6/2020 OS Ba IV.“ Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom ním navrhovaných spisov, ako aj to, že súd na základe vykonaného dokazovania zistil neúplný a v mnohých ohľadoch nesprávny skutkový stav. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozhodnutia ústavne akceptovateľným spôsobom nevyšporiadal s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania.

2.6. Odvolateľ poukázal na to, že v ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zákon upravuje podmienky, pri splnení ktorých možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej protiprávnym rozhodnutím, a to nezákonnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia a vyčerpanie všetkých riadnych opravných prostriedkov. Nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhrade škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesným predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, že otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil už pred začatím konania o náhradu škody kvalifikovaný orgán. Zodpovednosť štátu je daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy. Iná právna konštrukcia by viedla k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky nepochybne sú. Z tejto všeobecnej zásady sa však pripúšťa výnimka v troch prípadoch: ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa, ďalšou výnimkou, ktorú zákon ustanovil, je možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v prípade, keď je rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. V týchto prípadoch je nevyhnutné pripustiť možnosť, že dôjde k škode ešte skôr ako sa

stane rozhodnutie právoplatným, poslednou výnimkou zo všeobecnej zásady je tzv. ničotné rozhodnutie, čiže také rozhodnutie, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že v rozsudku napadnutom týmto odvolaním výnimku zo všeobecnej zásady nezákonne nepripustil.

2.7. Odvolateľ konštatoval, že sa obrátil v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd a jeho predsedu, aby rozhodol, že jeho nadriadený orgán má žalobcovi nahradiť škodu. O nadriadenom orgáne v tomto prípade rozhodoval súd nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že v súdnom konaní nie je oprávnený konať predseda Okresného súdu Bratislava II. Vzhľadom na uvedené, predseda Okresného súdu Bratislava II nemôže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. voči svojmu nadriadenému orgánu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a o rozhodnutí (ne)nahradiť škodu bolo rozhodnuté neoprávneným orgánom.

2.8. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti, ktorú vzniesol v konaní, keďže sídlo žalovaného Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, bolo v čase podania žaloby v obvode Okresného súdu Bratislava I. Námietka miestnej nepríslušnosti mala byť vyhodnotená ako dôvodná s odkazom na ustanovenie § 36 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania, preto príslušným súdom bol a je Okresný súd Bratislava I. Žalobu nepodal žalobca, ale žalobu podala maloletá žalobkyňa S. W. na Okresný súd Bratislava II dňa 11.8.2018 preto, že uvedený súd viedol všetky jej poručenské konania od roku 2009 (v rokoch 2005 až 2009 bol miestne príslušným Okresný súd Bratislava IV), a odmietol zmeniť miestnu príslušnosť poručenských konaní v období rokov 2012 až 2018, aj keď sa maloletá v roku 2012 presťahovala do bytu žalobcu v obvode Okresného súdu Bratislava IV a bývala v ňom nepretržite až do svojej plnoletosti, preto bolo povinnosťou Okresného súdu Bratislava II skúmať a ustáliť aj založenie miestnej príslušnosti a až do skončenia konania mal konať súd, o ktorom mal v prípade nejasností rozhodnúť Krajský súd v Bratislave a nie svojvoľne a nezákonne Okresný súd Bratislava II. Je predpoklad, že Krajský súd Bratislava by za miestne príslušný neurčil ani Okresný súd Bratislava II, ani Okresný súd Bratislava IV, ani Okresný súd Bratislava III, ale zákonným spôsobom Okresný súd Bratislava I podľa sídla žalovaného v tom čase v obvode tohto súdu a tento súd mal mať založenú miestnu príslušnosť, ktorá mala trvať až do skončenia konania.

2.9. Odvolateľ dôvodil, že všetky v odvolaní uvedené spisy nie jednotlivito, ale spoločne preukazujú súvis s týmto sporovým konaním a napĺňajú kumulatívne zákonné predpoklady uvedené v zákonoch č. 514/2003 Z. z. a č. 23/1991 Zb. a súvisia s uplatneným nárokom v tomto konaní. Preukazujú porušovanie základných ľudských práv žalobcu v intenzite až mučenia zo strany Slovenskej republiky a porušenia rovnosti, dôstojnosti i práv. Pripojenými spismi a ich obsahom je preukázané, že žalovaný žalobcovi porušil právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, uprel mu právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a žalobcovi bolo porušené právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním a iným zneužívaním údajov o jeho osobe. Žalobca žiadal vykonať ďalšie dokazovanie pripojením všetkých spisov, ktoré sa týkajú jeho osoby po roku 2005, nakoľko je zrejmý súvis s predmetným sporovým konaním a porušením jeho základných ľudských práv, najmä právo vlastníť majetok, porušenie vlastníckeho práva žalobcu ako vlastníka mať rovnaký zákonný obsah a ochranu ako ostatní účastníci konaní súvisiacich s majetkom žalobcu, nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu bolo umožnené bez verejného záujmu a bez náhrady. Žalobcom navrhnuté konania preukazujú porušenie jeho práva na nedotknuteľnosť jeho obydľia a vstupovanie doň bez súhlasu žalobcu, ktorý v ňom býval. Podľa žalobcu mu vznikla škoda aj tým, že nemal právo na slobodnú voľbu povolania, žalovaný mu odňal právo získať prostriedky na svoje životné potreby prácou a žalobcu, ktorý toto právo nemohol bez vlastnej viny vykonávať, štát v primeranom rozsahu hmotne nezabezpečil. Odvolateľ ďalej uviedol, že jeho rodičovstvo a rodina neboli pod ochranou zákona, žalobcove deti narodené v manželstve nemali rovnaké práva mimo neho, žalovaný upieral právo žalobcu ako rodiča na starostlivosť o deti a ich výchovu, deti žalobcu nemali právo na jeho rodičovskú výchovu a starostlivosť a žalovaný práva žalobcu ako rodiča obmedzil a maloleté deti od žalobcu odlúčil proti ich vôli aj rozhodnutím súdu v rozpore so zákonom, žalobca ako rodič, ktorý sa staral o deti, nemal právo na pomoc štátu. Podľa odvolateľa bez toho, aby súd prvej inštancie poznal samotný (celý) obsah spisov nie je možné objektívne a zákonne rozhodnúť o tom, či sú, alebo nie sú podstatné v prejednávanej veci a v tejto časti súd konal arbitrárne, zaujato a bez dostatočného logického zdôvodnenia svojho odmietavého a diskriminačného postupu voči žalobcovi.

2.10. Odvolateľ poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 18.7.2013, sp. zn. 5 T 101/2010, bol zrušený pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.), je preto možné ho

označiť ako nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Žiadal v odvolacom konaní pripojiť kompletný spis Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5 T 101/2010, zápisnicu z 18.3.2022, 4. strana, 4. odsek, zvukový záznam pojednávania z 18.3.2022. Uviedol, že dňa 26.5.2022 podal podanie s názvom „IV. ÚS 124/2018-34“, vytykal súdu prvej inštancie, že sa podaním IV. ÚS 124/2018-34 vôbec nezaoberal a ani sa s ním nevysporiadal v odôvodnení odvolaním napadnutom rozsudku.

2.11. Odvolateľ navrhol v odvolacom konaní pripojiť ako dôkaz aj spis ÚPSVaR Bratislava, ktorý viedol o rodine žalobcu a jej maloletých členoch.

2.12. Odvolateľ vytykal súdu prvej inštancie, že konal svojvoľne, nezistil a odmietol zisťovať skutkový stav a základné fakty z označených súdnych konaní, z nezákonných dôvodov sa nezaoberal ani predmetom konaní, i keď podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu vo veci konať a rozhodnúť. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, sú jednými zo základných pilierov ochrany účastníkov konania pred svojvoľou súdu. Odvolateľ namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol dostatočne a presvedčivo odôvodnený.

2.13 Odvolateľ ďalej vytykal súdu prvej inštancie, že sa nezákonne nezaoberal ďalšími predpokladmi a podmienkami, ktoré musia byť splnené súčasne, pričom žalobca si uplatnil aj možné výnimky, a preto sa mal súd zaoberať vznikom skutočnej majetkovej a nemajetkovej škody, ako aj príčinnou súvislosťou medzi namietanými právnymi titulmi a vzniknutou škodou a nie žalobu zamietnuť a vytvoriť umelo neprekonateľné prekážky žalobcovi tak, aby nemohol súdu z navrhnutých pripojených súdnych spisov preukázať označené právne tituly, na základe ktorých si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody.

2.14. Odvolateľ vytykal súdu prvej inštancie, že neuviedol relevantné dôvody neprerušenia konania a nijako neodôvodnil, prečo postup podľa § 162 ods. 1, písm. a) C.s.p. pokladá za nedôvodný a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, čím bezdôvodne obmedzil právnu ochranu odvolateľa a uplatňovanie a bránenie jeho práva, aj keď odvolateľ označil skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprel svoje tvrdenia dôkazmi v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Súd nepostupoval v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, nepredchádzal zbytočným prietahom, konal nevhodne a zbytočne a neprimerane zaťažoval odvolateľa. Vytykal súdu, že nepostupoval podľa § 164 C.s.p., neurobil žiadne vhodné opatrenia, konanie neprerušil napriek tomu, že prebieha súdne konanie, ktoré odvolateľ označil a navrhol súvisiace súdne spisy vyžiadať a pripojiť, keďže sa v nich rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolateľ dôvodil, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto mal súd vyhovieť návrhu žalobcu na prerušenie konania do času, kým Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodne o dvoch návrhoch, o ktorých v súčasnosti koná. Namietal, že uviedol, ktorých konkrétnych vecí sa týkajú konania na najvyššom súde, je preto možné ustáliť, že sa tieto konania týkajú predmetného sporu.

2.15. Podľa odvolateľa, s poukazom na Zásady sudcovskej etiky, sa mal z konania vylúčiť nielen samotný súd prvej inštancie, ale aj predseda a štatutár Okresného súdu Bratislava II, keďže ich konflikt záujmov so žalovaným Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky je zjavný. Odvolateľ navrhol, aby Okresný súd Bratislava II a jeho predseda boli z tohto konania vylúčení a odôvodnil to aj tým, že sám nevie pripojiť spisy ani po podaní žiadosti podľa zákona o slobode informácií.

2.16. Odvolateľ namietal, že postupom a s tým súvisiacim napadnutým rozsudkom okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu, keďže o jeho právach a povinnostiach nerozhodol v zmysle zákona príslušný súd. Tým zároveň došlo aj k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu, keďže okresný súd nepostupoval zákonom predpísaným procesným postupom a proti zneniu zákona vo veci konal a rozhodol.

3.1. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, považujúc rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, za vecne správny a zákonný. Poukázal na to, že z obsahu textu odvolania nevyplýva vecná argumentácia žalobcu k odvolacím dôvodom podľa § 365 C.s.p. Podľa žalovaného z textu odvolania vyplýva, že odvolacími dôvodmi sú dôvody podľa § 365 písm. a), b), d), e), f), g), a h) C.s.p., avšak v jeho texte sa nenachádza žiadna podporná argumentácia žalobcu k objasneniu dôvodov, z akých uplatňuje uvedené odvolacie dôvody, ani ďalšia argumentácia na podporu žalobcových tvrdení a preukázania existencie odvolacích dôvodov proti rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaný mal za to, že odvolanie žalobcu nemá náležitosti podľa § 363 C.s.p. a pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať, preto navrhol, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 386 písm. d) C.s.p. odvolanie žalobcu odmietol. Napriek absencii vecných podporných vyjadrení žalobcu k uplatneným odvolacím dôvodom sa žalovaný z opatrnosti vyjadril k obsahu odvolania žalobcu v bodoch, ktoré považoval za potrebné.

3.2. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. - nesplnenie procesných podmienok uviedol, že ak odvolateľ (pravdepodobne) vytýkal súdu prvej inštancie, že na strane žalobcu mala vystupovať aj S., je zrejmé, že v takom prípade žalobca sám v konaní na súde prvej inštancie založil procesnú vadu, keď do konania ani po výzve súdu nedoplnil plnú moc na zatupovanie S. W. v konaní (resp. plnú moc na podanie žaloby). Súd prvej inštancie sa s procesnou vadou vysporiadal vydaním uznesenia zo dňa 25.10.2018, č. k. 29 C 61/2018-22, ktorým žalobu žalobcu v 1. rade, t. j. S. W., odmietol. Žalovaný ďalej uviedol, že všetky podmienky, pri splnení ktorých súd môže konať a rozhodnúť - t. j. podmienka kvalifikovaného začatia konania, právomoc a príslušnosť súdu, procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, neexistencia prekážky začatého konania a neexistencia prekážky rozsúdenej veci, boli počas trvania konania splnené a ich nesplnenie nenamietal tak žalobca, ako ani žalovaný a taktiež nesplnenie niektorej z podmienok nekonštatoval ani súd, ktorého povinnosťou je ex offo na nesplnenie ktorejkoľvek z podmienok prihliadať. Podmienkou na strane súdu vyplývajúcou z výkladu textu ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. je taktiež zákonné obsadenie súdu, ktoré však žalobca v texte odvolania nenamietal, uvedená podmienka je súčasne reglementovaná explicitne v ustanovení § 365 ods. 1 písm. c) C.s.p. Podľa žalovaného žalobca uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) nepodporil žiadnymi skutočnosťami, ktoré by preukazovali existenciu odvolacieho dôvodu a v uvedenej časti považuje odvolanie za nedôvodné.

3.3. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - nesprávny procesný postup a porušenie práva na spravodlivý proces žalovaný poukázal na to, že odvolateľ k tomuto odvolaciemu dôvodu uvádza, že vydaním uznesenia Okresným súdom Bratislava II zo dňa 21.5.2021, č. k. 29 C 61/2018-111, o zastavení konania, súd prvej inštancie porušil žalobcovo právo na spravodlivý proces a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Žalovaný vo vyjadrení dôvodil, že vydanie tohto uznesenia nie je spôsobilé byť podkladom pre založenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. z dôvodu, že proti uvedenému uzneseniu žalobca sám podal odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 6 Co 102/2021-158, zo dňa 27.10.2021 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca proti namietanému uzneseniu využil riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté a uvedené uznesenie nemôže byť opätovne predmetom skúmania ako odvolacieho dôvodu v ďalšom odvolacom konaní, žalovaný uvedený odvolací dôvod považuje za nedôvodný.

3.4. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalovaný uviedol, že za vady subsumovateľné pod uvedené ustanovenie je možné považovať nesprávne realizovanú mandukčnú povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 C.s.p., alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v obsahu odvolania neuvádza žiadne dôvody ani argumentáciu, ktorá by podporovala alebo preukazovala žalobcove tvrdenia o existencii predmetného odvolacieho dôvodu a súčasne žalovanému nie je známe žiadne žalobcovo vyjadrenie v listinnej ani ústnej forme, vyjadrené formou námietky počas konania na súde prvej inštancie. Žalovaný má tak za to, že žalobca pre podporu svojich tvrdení o existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), neuviedol žiadne argumenty, ani dôkazy, súčasne uvedené procesné pochybenia nikdy počas celej dĺžky konania nenamietal, uvedený odvolací dôvod je preto nepreukázaný a odvolanie žalobcu je aj v uvedenom bode nedôvodné.

3.5. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. - súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností žalovaný poukázal na obsah odvolania žalobcu (2. strana odvolania), v ktorom uvádza: „Súd sa podaním NÁHRADA ŠKODY SPOSOBEJ

ROZHODNUTIAMI A POSTUPMI v týchto častiach vôbec nezaoberal a ani sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení odvolaním napadnutom rozsudku.“ Uvedenému predchádza text: „Maloletá S. W. sa žalobou zo dňa 11.08.2018, domáhala, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľke vzniknutú škodu spolu s trovami právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ Podľa žalovaného uvedené svedčí o nekonzistentnosti a zmatečnosti celého obsahu odvolania, v ktorom žalobca neuvádza presný dátum podania, ktoré malo byť súdom opomenuté (žalovaný má však za preukázané, že uvedené podanie bolo doručené ako súdu, tak žalovanému a súčasne sa s podaním aj súd prvej inštancie vysporiadal). Žalobca zmatečne poukazuje na skutočnosť, že maloletá S. W. sa žalobou zo dňa 11.8.2018 domáhala uplatnenia nároku na náhradu škody, pričom žalobcovi už v čase vydania uznesenia zo dňa 21.5.2021, č. k. 29 C 61/2018-111, ktorým podanie S. W. odmietol pre existenciu procesnej vady, ktorú uznesením o odmietnutí podania odstránil, malo byť a bolo známe, že súd sa podaním jednoznačne zaoberal a ako vyplýva z predmetného uznesenia, ktorým súd podanie odmietol, vysporiadal sa tak aj s procesnou vadou v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ani jeho podaním „Q. W. proti žalovanému: SR - Ministerstvo spravodlivosti SR o náhradu škody spôsobenej rozhodnutiami orgánov štátu a nesprávnym úradným postupom“, ktoré bolo vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 30.6.2020, žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie sa aj s uvedeným podaním riadne vysporiadal, v bode 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalobca argumentoval nevykonaním dôkazu - listín (súdnych spisov), ktorých pripojenie navrhoval, žalovaný dôvodil, že opakovane neuviedol spisové značky súdnych konaní, exaktne neoznačil listiny, ktoré žiada vykonať ako dôkazy a taktiež nekonkretizoval, aké skutočnosti majú v súvislosti s prebiehajúcim konaním preukazovať. Ďalej poukázal na to, že žalobca navrhoval vykonanie dôkazu pripojením súdnych spisov z iných konaní spojených s jeho osobou, je preto nepochybné, že mal možnosť a rovnako tak povinnosť navrhnuté dôkazy v zmysle zásady kontradiktórnosti konania súdu zabezpečiť. Uvedená povinnosť žalobcovi vyplýva v zmysle edičnej povinnosti podľa § 189 C.s.p., ktorá je vynútitel'ná aj poriadkovou pokutou, ktorá žalobcovi uložená nikdy nebola. Najmä opomenutie edičnej povinnosti žalobcom môže mať za následok, že skutočnosť, ktorá mala byť preukázaná listinou, ostane nepreukázaná. Žalovaný konštatoval, že žalobca ani v konaní pred súdom prvej inštancie, tak v obsahu odvolania, neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu potrebné na preukázanie ním tvrdených skutočností. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca tak počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (a to aj napriek výzve žalovaného na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody), tak ani počas celej dĺžky konania pred súdom prvej inštancie (a to aj napriek výslovnej výzve súdu), nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce existenciu jeho nároku. Uvedené je v priamom rozpore s koncentračnou zásadou v dokazovaní podľa § 153 a § 154 C.s.p., ktorá zabezpečuje efektívnosť konania a súčasne zaťažuje sporové strany povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, t. j. povinnosťou účastníkov do určitého momentu využiť všetky prostriedky procesnej obrany a procesného útoku podľa § 149 C.s.p. pod hrozbou sankcie v podobe odmietnutia ďalších návrhov na dokazovanie súdom.

3.6. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam žalovaný uviedol, že žalobca argumentuje na strane 20. odvolania neúplným a nesprávne zisteným skutkovým stavom veci súdom zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 5.8.2020 a rozsudkom sp. zn. 5 Tdo 92/2015, zo dňa 14.6.2016, nie je však zrejmé, v akých skutočnostiach mali spočívať nesprávne zistený skutkový stav, resp. neúplné zistenie skutkového stavu, a to z dôvodu, že žalobca v obsahu odvolania uvedené úplne opomenul a svoje tvrdenie o naplnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. nijakým spôsobom neodôvodnil a nepredložil žiadne dôkazy podporujúce jeho tvrdenia. Žalovaný konštatoval, že z časti textu k predmetnému odvolaciemu dôvodu nie je zrejmé, aké konkrétne skutočnosti, na základe ktorých mal súd prvej inštancie nesprávne zistiť skutkový stav, žalobca namieta, a preto považuje časť odvolania žalobcu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. za zmatečnú a nedôvodnú ako celok.

3.7. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. - zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené žalovaný uviedol, že uvedený odvolací dôvod žalobca odôvodnil nepripojením 187 súdnych spisov (zoznam uvedený na stranách 13 - 18 odvolania - poznámka žalovaného). Žalovanému nie je známe, že by žalobca počas súdneho konania pred súdom prvej inštancie písomne alebo ústne na pojednávaní, navrhol vykonanie dôkazov listinami uvedenými v texte odvolania - 187 spismi súdnych konaní. Žalobca opakovane na pojednávaniach v konaní na súde prvej inštancie žiadal súd o pripojenie rôznych súdnych spisov, pri ktorých

však neoznačil konkrétne listiny, ktoré majú byť predmetom dokazovania a neuviedol ani skutočnosti, ktoré by mali do dokazovania v predmetnom konaní uvedené dôkazy priniesť. Žalovaný považuje za v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania a súčasne v rozpore so zásadou edičnej povinnosti sporovej strany podľa § 189 C.s.p., aby bola súdu pripisovaná povinnosť zabezpečovať predloženie listín v podobe 187 súdnych spisov v sporovom konaní, v ktorom je bremeno povinnosti tvrdení a ich preukázania na ťarchu sporovej strany. Súčasne je žalobcom požadovaný postup v konaní v rozpore so zásadou kontradiktórnosti civilného sporového konania podľa § 132 C.s.p., podľa ktorého je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho tvrdení môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. Žalobca mal počas celej dĺžky trvania konania možnosť súdu predložiť akýkoľvek ním označený listinný alebo iný dôkaz, napriek uvedenej skutočnosti si povinnosť preukázať svoje tvrdenia nespĺnil. Uvedené však nemôže byť považované za založenie odvolacieho dôvodu, pretože žalobcovo opomenutie povinnosti označené listinné dôkazy predložiť, musia byť jednoznačne na ťarchu jeho pozície v spore v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania podľa C.s.p. Podľa žalovaného súd prvej inštancie postupoval správne, keď na pojednávaní dňa 27.5.2022 uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a vydal rozsudok, ktorým žalobu zamietol a súčasne zamietol žalobcov návrh na prerušenie konania. Tvrdeniu žalovaného svedčí aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 83/2019, z 23.5.2019, podľa ktorého : „Zmyslom a účelom princípu kontradiktórnosti je, aby strana mala možnosť vyvrátiť, resp. spochybníť konkrétne vyjadrenie. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že úlohou súdu je posúdiť a odôvodniť rozumnú hranicu konfrontácie a ukončenie cirkulácie procesných podaní v určitom bode.“ Podľa žalovaného je odvolanie žalobcu aj v tejto časti potrebné považovať za žalobcom nijakým spôsobom nepreukázané a nedôvodné.

3.8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaný uviedol, že v obsahu odvolania absentuje akákoľvek podporná argumentácia žalobcu pre uplatnenie uvedeného odvolacieho dôvodu, konštatoval, že spôsob uplatnenia odvolacieho dôvodu bez preukázania jeho existencie nie je prípustný a žalobcovi nie je možné priznať kladný výsledok uplatnenia uvedeného odvolacieho dôvodu.

3.9. K ďalšiemu obsahu odvolania žalovaný uviedol, že žalobca v obsahu odvolania uvádza informácie, ktorými nijakým spôsobom nepreukazuje existenciu uplatnených odvolacích dôvodov, napr. state Dohovoru o právach dieťaťa, rozsudky ESLP a literatúru rôznych autorov bez vecného súvisu s prebiehajúcim konaním. Žalovaný uviedol, že sa z uvedeného dôvodu k obsahu odvolania (žalovaný zrejme omylom uviedol „dovolaní“), ktorý nesúvisí s argumentáciou k uplatneným odvolacím dôvodom, vyjadrovať nebude, nakoľko to považuje za nadbytočné.

3.10. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

4.1. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Podľa neho z obsahu textu odvolania vyplýva vecná argumentácia k odvolacím dôvodom podľa § 365 C.s.p. V bodoch 1. až 23. a ďalšom texte odvolania sa nachádza podporná argumentácia žalobcu k objasneniu dôvodov, z akých uplatňuje uvedené odvolacie dôvody, aj ďalšia argumentácia a dôkazy na podporu jeho tvrdení a preukázania existencie odvolacích dôvodov. Podľa žalobcu má odvolanie všetky náležitosti podľa § 363 C.s.p. a možno v odvolacom konaní pokračovať, preto navrhuje, aby odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 388 až § 391 C.s.p. vyhovel jeho odvolaniu.

4.2. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. - nesplnenie procesných podmienok žalobca uviedol, že v prílohe tohto vyjadrenia pripája rozhodnutie Mgr. V. S. sp. zn. 1 Spr I 34/2022, zo dňa 3.8.2022, ktoré potvrdzuje a preukazuje odôvodnenie prvého z odvolacích dôvodov a nesplnenie procesných podmienok súdom podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. V tejto súvislosti poukázal na to, že zákonný sudca je súčasne predsedom súdu, ktorý rozhoduje o žiadosti o poskytnutie informácie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a texty v odvolaní sú príslušným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. a je zrejmé, že žalobu podalo maloleté dieťa a v tom prípade žalobca sám v konaní na súde prvej inštancie nezaložil procesnú vadu, keď v konaní ani po výzve súdu už nebol zákonným zástupcom maloletého dieťaťa a S. W. v konaní po dosiahnutí plnoletosti konala samostatne a plnú moc na podanie žaloby nebolo treba. Žalobca dôvodil, že súd prvej inštancie sa s procesnou vadou nevysporiadal zákonne vydaním uznesenia zo dňa 25.10.2018, č. k. 29 C 61/2018-22, ktorým žalobu žalobcu v 1. rade, t. j. S. W., odmietol. V čase podania žaloby bola S. W. maloletá a jej otec konal v jej mene a za maloletú, ako jej zákonný zástupca. V podaní bol subjekt na strane žalobcu označený nasledovne: S. W.. Súd prvej

inštancie uznesenie č. k. 29 C 61/2018-11, zo dňa 13.9.2018, nedoručil žalobcovi: S. W.; nevyzval žalobkyňu, aby v určenej lehote odstránila vady podania. Súd prvej inštancie žalobu voči žalobkyňi v 1. rade odmietol nezákonne. Dňa 11.8.2018 nemusel otec doložiť plnú moc udelenú S. W.. Plnoletá S. W. je svojprávna a koná samostatne bez zastúpenia. Napriek subjektívnym vyjadreniam žalovaného v odvolaní neabsentujú podporné vyjadrenia žalobcu a k uplatnenému odvolaciemu dôvodu žalobca uviedol, že všetky podmienky, pri splnení ktorých súd môže konať a rozhodnúť, neboli počas trvania konania splnené a ich nesplnenie v konaní žalobca namietal, súd si nesplnil svoju povinnosť ex officio a na nesplnenie podmienky príslušnosti súdu neprihliadal. Podľa žalobcu je dôvodné sa domnievať, že podmienka kvalifikovaného začatia konania, právomoc a príslušnosť súdu, procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, neexistencia prekážky začatého konania a neexistencia prekážky rozsúdenej veci neboli počas trvania konania splnené a ich nesplnenie žalobca namietal v súlade s C.s.p. V deň podania žaloby dňa 11.8.2018 mal žalovaný miestne príslušný Okresný súd Bratislava I, v ktorého obvode mala právnická osoba adresu sídla, a to Župné námestie 13, v prvom obvode Bratislavy. Žalobca má za to, že uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) podporil skutočnosťami, ktoré preukazujú existenciu odvolacieho dôvodu a v uvedenej časti považuje odvolanie za dôvodné.

4.3. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - nesprávny procesný postup a porušenie práva na spravodlivý proces žalobca citoval obsah svojho odvolania („K bodu 4“, strana 318 a nasl. spisu) a uviedol, že z uvedeného je zrejmé, že žalovaný v ďalšom texte svojho vyjadrenia zavádza a žalobca uvedený odvolací dôvod považuje za dôvodný.

4.4. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci žalobca uviedol, že nielen na strane 6 odvolania uvádza odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä nesprávne realizovanú poučovaciu povinnosť súdu voči žalobcovi, predčasné ukončenie dokazovania prelinajúceho sa so záverečným slovom a označovaním dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, neprihliadanie na vytvorenie neprekonateľných prekážok na predloženie dôkazov, svojvoľné neprihliadanie na označené skutočnosti a dôkazy, nepoučenie žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania, pochybenia vo vykonanom dokazovaní. Žalobca poukázal na to, že v obsahu odvolania uvádza dôvody a argumentáciu, ktorá podporuje a preukazuje jeho tvrdenia o existencii predmetného odvolacieho dôvodu a súčasne súdny spis obsahuje jeho vyjadrenia v listinnej a ústnej forme, vyjadrené formou námietky počas konania na súde prvej inštancie. Žalobca má za to, že na podporu svojich tvrdení o existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), uviedol dostatočné argumenty a dôkazy, súčasne uvedené procesné pochybenia počas konania nenamietal, a preto má za to, že uvedený odvolací dôvod je preukázaný a odvolanie je aj v uvedenom bode dôvodné.

4.5. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. - súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností žalobca cituje body 5. až 11. z časti jeho odvolania označenej ako „K bodu 2“ (č. l. 303, 304 spisu) a uvádza, že má za to, že text: „Maloletá S. W. sa žalobou zo dňa 11.08.2018, domáhala, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľke vzniknutú škodu spolu s trovami právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ svedčí o konzistentnosti a poriadku celého obsahu odvolania, v ktorom žalobca uvádza presný dátum podania, ktoré bolo súdom opomenuté (žalobca má za preukázané, že s uvedenými siedmimi bodmi podania sa súd prvej inštancie nevysporiadal). V ďalšej časti vyjadrenia žalobca zotrval na argumentoch uvedených vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

4.6. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam žalobca uviedol, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia k argumentom na strane 20 odvolania vo vzťahu k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 5.8.2020 a rozsudku sp. zn. 5 Tdo 92/2015, zo dňa 14.6.2016, z textu odvolania je zrejmé, v akých skutočnostiach spočíva nesprávne a neúplné zistenie skutkového stavu, a to z dôvodu, že žalobca v obsahu odvolania uvedené v texte uviedol a svoje tvrdenie o naplnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. dostatočným spôsobom odôvodnil a predložil konkrétne dôkazy podporujúce jeho tvrdenia. Z textov k predmetnému odvolaciemu dôvodu je zrejmé, aké konkrétne skutočnosti, na základe ktorých mal súd prvej inštancie nesprávne zistiť skutkový stav, žalobca namieta, a preto považuje časť svojho odvolania k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. za súladnú a dôvodnú ako celok.

4.7. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. - zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené žalobca uviedol, že žalovaný vo vyjadrení klamlivo a nesprávne uvádza počet nepripojených súdnych spisov (zoznam uvedený na stranách 13 - 18 odvolania), ako ústredný orgán

štátnej správy pre súdy a väzenstvo vie, že spisy krajských súdov sú súčasťou spisov okresných súdov a na krajskom súde sa žiadny z uvedených spisov nenachádza a niektoré zo spisov sú vedené súdom v elektronickej forme, takže ich pripojenie je pre súd ľahko technicky a prakticky vykonateľné. Žalovaný sa neoboznámil s úplným spisom a preto mu asi nie je známe, že žalobca počas súdneho konania pred súdom prvej inštancie listinami a ústne na pojednávaní, navrhol vykonanie dôkazov pripojením listinami uvedenými v texte odvolania - navrhnutými spismi najmä súdu, na ktorom bolo vedené súdne konanie sp. zn. 29 C 61/2018, opakovane žiadal súd o pripojenie konkrétnych súdnych spisov, označil, ktoré sú predmetom dokazovania a uviedol aj skutočnosti, ktoré uvedené dôkazy potvrdzujú. Podľa žalobcu súd mal uložiť sám sebe predložiť súdne spisy potrebné na zistenie skutkového stavu, iba súd má povinnosť zabezpečiť predloženie súdnych spisov, ktoré vlastní. Súd zmaril žalobcovi možnosť splnenia bremena povinnosti ich preukázania, čo nemôže byť v takomto prípade na jeho ťarchu. Súdom spôsobená nemožnosť označené súdne spisy predložiť musí byť jednoznačne na ťarchu súdu a nie žalobcu, ako slabšej strany sporu proti ústrednému orgánu súdu. Žalobca poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení cituje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 83/2019 z 23.5.2019, vo veci konkurzu na majetok úpadcu, ktoré nie je možné aplikovať v tomto konaní.

4.8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca uviedol, že na 35. stranách odvolania uvádza uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a v obsahu odvolania existujú konkrétne podporné argumentácie pre uplatnenie uvedeného odvolacieho dôvodu, preto spôsob uplatnenia odvolacieho dôvodu s preukázaním jeho existencie je prípustný a žalobcovi je možné priznať kladný výsledok uplatnenia uvedeného odvolacieho dôvodu.

4.9. K ďalšiemu obsahu odvolania žalobca uviedol, že v obsahu odvolania uvádza informácie, ktorými konkrétnym spôsobom preukazuje existenciu uplatnených odvolacích dôvodov, a to aj porušenými sťažnosťami Dohovoru o právach dieťaťa, s prejednanou vecou súvisiacimi rozsudkami ESLP a literatúru konkrétnych autorov s vecným súvisom s konaním v prejednávanvej veci. Poukázal na to, že žalovaný sa bez uvedenia dôvodu k obsahu odvolania, ktorý súvisí s argumentáciou k uplatneným odvolacím dôvodom nevyjadril, i keď to je potrebné, preto žalobca považuje v týchto častiach vyjadrenie žalovaného za súhlasné s jeho odvolaním.

4.10. Záverom žalobca uviedol, že nie je možné nevyužívať zákon o slobode informácií za účelom realizácie ústavou garantovaného práva na prístup k informáciám v súvislosti s informáciami, ktoré možno a treba žiadať prostredníctvom administratívnej žiadosti, a to bez poukazu na zákon o slobode informácií, pretože poplatková povinnosť neslúži na finančné zdieranie žalobcu a nepripojenie súdnych spisov do konania sp. zn. 29 C 61/2018, ku ktorým prístup má súd a nemôže spravodlivo žiadať od žalobcu ani ich pripojenie ani vytvorenie ich listinných a nie elektronických kópií a tým obmedziť naplnenie právnej istoty žalobcu. Ďalej uviedol, že toto vyjadrenie je súčasne aj doplnením odvolania. Zotrval na svojom odvolacom návrhu.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. januára 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

10. Krajský súd zdôrazňuje, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale i konkrétnymi námietkami, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 C.s.p.). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom.

11. Predmetom sporu v prejednávanej veci je uplatnenie náhrady škody titulom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď sa v konaní zaoberal splnením zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. V zmysle uvedeného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ak boli kumulatívne splnené nasledujúce predpoklady: nesprávny úradný postup resp. nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou/nemajetkovou ujmom. Na to, aby mohol byť žalobca v konaní úspešný, musí uviesť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti (splniť si povinnosť tvrdenia) vo vzťahu ku všetkým zákonným predpokladom uplatneného nároku a k tvrdeným skutkovým okolnostiam si musí splniť aj dôkaznú povinnosť, t. j. predložiť alebo označiť relevantné dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení. Uvedená povinnosť vyplýva z ustanovenia § 132 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p., v zmysle ktorého v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (1). Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (2). Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť (3). Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, keď konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu právneho titulu, resp. titulov, z ktorých žalobou uplatnený nárok odvodzuje. Napriek tomu, že v priebehu konania predkladal súdu zoznamy konaní uvedením spisových značiek súdnych konaní, v ktorých mu mala byť spôsobená škoda, neoznačil žiadne konkrétne rozhodnutie, či postup, ktoré by spĺňali požiadavky podľa ustanovenia § 5 a nasl., § 7, § 8 či § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a ktoré, by mohli mať za následok vznik škody na strane žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava v ustanovení § 150 C.s.p. zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 C.s.p.), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany sporu a ukladá

im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Následky spojené s nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 38/2019, zo dňa 18.12.2019, 8 Cdo 20/2019, zo dňa 26.2.2020). S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého si žalobca v konaní nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia a ani netvrdil skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť existenciu konkrétneho nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré by malo za následok vznik škody na strane žalobcu. Keďže si žalobca nespĺnil uvedenú povinnosť tvrdenia, nemohol si tak následne splniť ani povinnosť dôkaznú. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu žalobcu zamietol.

12.1. Odvolateľ v odvolaní namietal, že vydaním uznesenia Okresným súdom Bratislava II zo dňa 21.5.2021, č. k. 29 C 61/2018-111, o zastavení konania, súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces a nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva. Odvolací súd poukazuje na to (rovnako ako žalovaný vo svojom vyjadrení), že žalobca proti uvedenému uzneseniu sám podal odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 6 Co 102/2021-158, zo dňa 27.10.2021 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedenú odvoláciu námietku žalobcu preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

12.2. Pokiaľ odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s jeho odvolaním proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 29 C 61/2018-22, zo dňa 25.10.2018, ktorým súd odmietol žalobu voči žalobkyni v 1. rade, odvolací súd poukazuje na to, že o odvolaní žalobcu proti citovanému rozhodnutiu rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 31.1.2020, č. k. 16 Co 276/2019-44, tak, že odvolanie žalobcu odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, uznesenie odvolacieho súdu bolo žalobcovi doručené dňa 20.3.2020 (č. l. 46 spisu). Súd prvej inštancie preto nemal dôvod vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s odvolaním žalobcu, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté.

12.3. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že príslušný orgán podľa § 4 a § 11 zákona č. 514/2003 Z. z. písomne požiadal o predbežné prerokovanie nároku, a preto rozširuje svoju žalobu aj o Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava a Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 378 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého sa na odvolacie konanie nepoužije ustanovenie o pristúpení subjektov. Odvolací súd uvádza, že jednak označenie účastníkov žalobcom nespĺňalo podmienky ustanovenia § 133 ods. 2 C.s.p. a pristúpenie ďalších účastníkov do konania v odvolacom konaní nie je možné s poukazom na § 378 ods. 2 C.s.p.

12.4. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom ním navrhovaných spisov, ďalej že súd na základe vykonaného dokazovania zistil neúplný a v mnohých ohľadoch nesprávny skutkový stav, ako aj to, že sa v odôvodnení rozhodnutia ústavne akceptovateľným spôsobom nevysporiadal s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania. Odvolací súd uvádza, že z predloženého spisu zistil, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca navrhol pripojenie niekoľko desiatok spisov [č. l. 73 - 76 spisu, (rovnako tento návrh vzniesol aj v odvolacom konaní)], pričom neuviedol, aké konkrétne skutočnosti majú v súvislosti s prebiehajúcim konaním uvedené spisy preukazovať, správny bol preto postup súdu prvej inštancie, keď uvedeným návrhom žalobcu nevyhovel. Zároveň odvolací súd uvádza, že odvolateľ v odvolaní nekonkretizoval, v čom vidí neúplne, resp. nesprávne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, pričom odvolací súd takýto nedostatok v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľa, podľa ktorého sa súd prvej inštancie nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania, poukazujúc na bod 18. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12.5. Odvolateľ v odvolaní namietal, že v konaní bolo rozhodnuté neoprávneným orgánom, keď o náhrade škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodoval predseda súdu o svojom nadriadenom orgáne. Odvolací súd k uvedenej námietke odvolateľa uvádza, že v prejednávanej veci rozhodoval zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená podľa Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II na rok 2018 v znení Dodatku č. 1. Podľa Čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom,

medzinárodnou zmluvou podľa Čl. 7 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a ods. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a zákonom. Podľa § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov (1). Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (2). Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa Čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom. Právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa Čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na základe návrhu súdu je pre súd záväzný (3). Za podmienok ustanovených osobitnými predpismi 1) je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa (4). Z uvedených ustanovení vyplýva, že sudca nie je v rámci rozhodovacej činnosti v pozícii podriadeného vo vzťahu k Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že na strane žalovaného v prejednávanom prípade nevystupuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ale Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Uvedenú odvoláciu námietku odvolateľa preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

12.6. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne zaoberal ním vznesenou námietkou miestnej príslušnosti. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že, ako konštatoval súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia svojho rozhodnutia, a ako odvolací súd zistil z predloženého spisu, sám žalobca (a nie jeho dcéra, ktorou udelené plnomocenstvo na jej zastupovanie v tomto konaní nepredložil) podal žalobu v prejednávanej veci na Okresnom súde Bratislava II. Ako vyplýva z § 41 C.s.p. miestnu príslušnosť súd skúma len na námietku žalovaného, ktorý v prejednávanej veci takúto námietku nevzniesol (č. I. 54 a nasl. spisu).

12.7. K obsahu odvolania uvedeného v bode 2.8., 2.11. odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd poukazuje na dôvody uvedené v bode 10. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

12.8.1. Odvolateľ v odvolaní poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 18.7.2013, sp. zn. 5 T 101/2010, bol zrušený pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.), je preto možné ho označiť ako nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd k tomu uvádza, že základnou podmienkou žaloby o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. z titulu nezákonnosti rozhodnutia je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné. Dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z. z. v osobitnej časti len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Nedostatok výslovnej definície pojmu „nezákonné rozhodnutie“ odôvodňovala tým, že nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii, ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa vždy posudzuje so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Rozhodnutie je nezákonné, pokiaľ je v rozpore s právnym poriadkom, vrátane právnych poriadkov podzákonných. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 103/2011 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=44&p=3648841&f=3>>, zo dňa 30.4.2013, kde v právnej vete uviedol, že „Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.“ Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 20/2009, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je právom absolútnym, pretože v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s Čl. 51 ods. 1 ústavy podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, t. j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému, voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u koho sú splnené všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 514/2003 Z. z. a poznamenal, že „aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom s tým, že

právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniká poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená, t. j. vzniká mu právo na plnenie.“ Podľa právneho názoru odvolacieho súdu nie každé rozhodnutie orgánu štátu, ktoré bolo zrušené, má znaky nezákonnosti predpokladané zákonom č. 514/2003 Z. z. Znaky nezákonnosti nemajú rozhodnutia, ktoré síce zrušené boli, napr. pre nedostatočné odôvodnenie, pre nesprávne právne posúdenie, avšak súčasne (dovoleným, zákonným, spôsobom) bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ako je tomu v prejednávanej veci. Odvolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom po zrušení rozhodnutia a vrátení veci najvyšším súdom (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 92/2015, zo dňa 14.6.2016) pokračovalo, žalobca tak mal možnosť ďalej realizovať ochranu svojich práv. Zákonodarca dovoľuje v rámci riadnych, mimoriadnych, opravných prostriedkov napraviť rozhodnutia orgánov štátu; tiež dovoľuje súdu napadnuté rozhodnutia potvrdiť, zmeniť, zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5 T 101/2010 nie je preto možné označiť ako nezákonné v zmysle ustanovenia § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolaní tvrdil, že v žalobe identifikoval, že všetky súdne konania, ktoré rozhodovali o jeho rodine aj o ňom osobne, iniciovali vzniknuté škody, za právny titul vzniknutej škoda možno považovať aj Listinu základných práv a slobôd a obdobné medzinárodné dohovory, Ústavu, zákon o rodine a zákon č. 514/2003 Z. z. V zmysle uvedeného, podľa názoru odvolacieho súdu možno dospieť k záveru, že z množstva rozhodnutí, ktoré žalobca v konaní uvádzal, neoznačil práve a jednoznačne rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5 T 101/2010, ktoré považoval za nezákonné, ktoré mu malo spôsobiť škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

12.8.2. Pokiaľ odvolateľ navrhol v odvolacom konaní pripojiť viaceré spisy (bod 2.4., 2.9., 2.10. odôvodnenia tohto rozhodnutia) odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie, podľa jeho názoru, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe ktorého riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správne právne závery, odvolací súd z uvedeného dôvodu nepovažoval za potrebné zopakovať, resp. doplniť dokazovanie.

12.8.3. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 124/2018. Podľa zistení odvolacieho súdu uvedený nález sa týkal porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, odvolaciemu súdu nie je známy súvis s predmetom tohto sporu, odvolateľ takýto súvis v odvolaní nešpecifikoval, odvolaciu námietku odvolateľa preto nepovažuje za dôvodnú.

12.9. Odvolateľ v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné uviesť, že z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol, tak ako rozhodol. Odvolateľ preto nedôvodne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04, uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

12.10. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v konaní nezaoberal ďalšími predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vznikom skutočnej majetkovej a nemajetkovej škody a príčinnou súvislosťou medzi namietanými právnymi titulmi a vzniknutou škodou.

Odvolačný súd uvádza, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci je kumulatívne splnenie troch podmienok a to nezákonné rozhodnutie, alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak absentuje čo i len jedna z uvedených zákonných podmienok, nie je daná zodpovednosť štátu za škodu. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v prejednávanej veci nepreukázal existenciu konkrétneho právneho titulu, titulov, na základe ktorých si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody, nepochybil, keď sa nezaoberal ďalšími predpokladmi a podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

12.11. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že neuviedol relevantné dôvody neprerušenia konania. S uvedenou odvolacou sa odvolací súd nestotožňuje, poukazujúc na bod 23. odôvodnenia súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalobca nekonkretizoval, čoho sa konania na najvyššom súde, z dôvodu ktorých navrhol prerušenie konania, týkajú, nebolo možné posúdiť súvis s predmetným konaním a následne splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie ustanovenia § 164 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd konanie môže prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie konania v prejednávanej veci tak súd nemal možnosť posúdiť, či sa v konaniach na najvyššom súde rieši otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania, preto odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tomto výroku.

12.12. K odvolacím námietkam uvedeným v bodoch 2.14. a 2.15. odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd uvádza, že od začiatku konania mal žalobca vedomosť o tom, kto je v predmetnom spore zákonným sudcom, ak zastával názor, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre postup podľa § 49 C.s.p., mal možnosť uplatniť námietku zaujatosti postupom podľa § 52 a 53 C.s.p., čo však neurobil. Zároveň odvolací súd uvádza, že dôvody prípadnej zaujatosti, ktoré žalobca v odvolaní uvádza, nespĺňajú zákonné podmienky pre vylúčenie sudcu podľa § 49 C.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia v bode 12.5.

13.1. Odvolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného namietal nezákonnosť odmietnutia žaloby podanej žalobkyňou v 1. rade. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie uznesenie o odmietnutí žaloby č. k. 29 C 61/2018-22, zo dňa 25.10.2018, riadne doručil žalobkyňi v 1. rade (č. l. spisu 39), ktorá odvolanie proti uvedenému uzneseniu nepodala. Odvolanie proti uvedenému uzneseniu podané žalobcom bolo odmietnuté odvolacím súdom ako podané neoprávnenou osobou (viď odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 12.2). Uznesenie o odmietnutí žaloby žalobkyne v 1. rade tak nadobudlo právoplatnosť. Uvedená odvolacia námietka žalobca je nedôvodná.

13.2. Odvolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že toto jeho vyjadrenie je súčasne aj doplnením odvolania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 362 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého sa odvolanie podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia, v čase podania predmetného vyjadrenia žalobcu lehota na podanie odvolania uplynula, preto jeho vyjadrenie nemožno považovať za doplnenie odvolania.

14. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku, ktorým nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania z dôvodu, že mu žiadne nevznikli, ako vecne správne; zároveň je potrebné uviesť, že odvolateľ odvolanie proti tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil.

15. Odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania ako podané neoprávnenou osobou v súlade s § 359 C.s.p. a § 386 písm. b/ C.s.p.

16. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto by mal aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania, vychádzajúc zo spisu mu žiadne trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, preto mu odvolací súd nárok na ich náhradu nepriznal.

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).